

Специјалистичка обука кандидата за професионалне

Подмладак Војске

Војнички посао спојио је у Центру за обуку ВиПВО у Батајници петоро младих људи из разних крајева Србије. Они су, као и њихових 20 колега, завршили специјалистичку обуку за професионалне војнике и броје прве радне дане у Центру.

Момци и девојке из Старе и Нове Пазове, Лознице, Врњачке Бање и Калуђерице од недавно заједно проводе радне дане у Београду, тачније у Батајници. Лидија Жолнај (25), Горан Стефановић (26), Биљана Грујић (19), Никола Петровић (24) и Ненад Петровић (20) завршили су средином јула специјалистичко усавршавање за професионалне војнике, које је трајало шест недеља, у Центру за обуку ВиПВО у Батајници. Они су остали да раде у Центру, а осталих 20 кандидата, који су такође окончали обуку, распоређено је у јединице Војске Србије у Краљеву, Новом Саду и Панчеву.

Од 25 кандидата који су се у Батајници припремали за већину специјалности у оквиру Ваздухопловства и противваздухопловне одбране, било је седам девојака. Оне нимало нису заостајале у обуци у односу на мушке колеге, са којима су се одлично допуњавале. Лидија Жолнај и Биљана Грујић остају да раде у Батајници и кажу да су се у Војску пријавиле због љубави према позиву, али и добре шансе за запослење. Лидија је завршила Вишу пословну школу у Београду. Иако нико у њеној породици није био професионални војник, решила је да прва обуче маслинасто зелену униформу и да се „дружи“ с ракетним системима.

– Одувек сам волела униформу и оружје, па сам се лако одлучила да

ДОДАТНО ОСПОСОБЉАВАЊЕ

У наредном периоду 25 нових професионалаца имаће додатну обуку и планира се да извршавају практичне радње, као и да учествују на увежбавању наредних генерација војника.

– Кандидати су се одлично показали, поготово што је већина њих претходно била на добровољном служењу војног рока, те су поседовали основна знања. Имали су повремене тестове из стручних области и физичке спреме. Сви су завршили обуку у нашем Центру и добили сертификате – навео је мајор Дарко Секулић, командант Центра за обуку ВиПВО.

постанем професионални војник. Обука се одвијала свакодневно, од 7 до 14 сати, а после краће паузе и поподне. Учила сам за послужиоца ракетних система и било ми је занимљиво јер сам се први пут с тим сусрела – каже Лидија, која је из оближње Старе Пазове, те јој кућа неће бити далеко од радног места.

За разлику од Лидије, Биљани и њеном колеги Николи Петровићу породични дом неће бити баш близу. Они су из Лознице, односно Врњачке Бање. Биљана је одмах из средњо-

војнике

Србије

школске клупе ступила у јединицу и започела војничку каријеру, као и Ненад Петровић, који живи у београдском насељу Калуђерица.

– Обучавао сам се за послужиоца на ракетном систему „нева“. Увезбавали смо превођење ракета из борбеног у маршевски положај. Путоваћу из Калуђерице до Центра у Батајници и драго ми је што сам се баш ту запослио – објашњава Ненад.

Нова „петорка“ Центра за обуку ВиПВО стечено знање демонстрирала је радећи на радару „жирафа“.

– Посао у Војсци је сигуран. На почетку је прилично тешко, али лакше је када се што пре с тим суочиш и помириш. У оквиру обуке за авио-механичара учио сам о конструктивним деловима авиона А-17, Н-62 и хеликоптера ХТ-40, као и о принципима њиховог рада – каже Горан Стефановић из Нове Пазове, новопечени професионални војник, који је до сада био „само“ апсолвент на Географском факултету у Београду. ■

Сергеј КОМНЕНИЋ

Разводник Душка Стјепановић,
нишанџија на тенку М84

Надохват руке

Када је имала три и по године Душка је са родитељима, 1991, напустила родни Осијек, и преселила се у Сремску Митровицу. После основне школе уписала је средњу медицинску, али је брзо схватила да позив медицинске сестре није оно чиме би желела да се бави у животу. Стога је 2009. године завршила Факултет за предузетнички менаџмент у Новом Саду. С дипломом менаџера могла је да потражи посао и обезбеди пристојну егзистенцију.

Стицајем околности сазнала је за конкурс за пријем у професионалну војну службу и без двоумљења се пријавила. У сремскомитровачкој оклопној јединици, 15. тенковском батаљону Прве бригаде Копнене војске, тражио се нишанџија на тенку М84. Душки је то представљало више од изазова.

Ни после годину и по дана проведених у војничкој униформи, за нишанским справама челичне грдосије, разводник Душка Стјепановић није се покајала због избора који је учинила. Напротив, како каже, и Војска и тенк су јој ушли у крв и срце.

Старији водник Слободан Страјнић, Душкин командир тенка и првопретпостављени, као и потпуковник Иван Дадић, командант тенковског батаљона, за већ искусног

нишанџију имају само речи хвале. Извела је сва предвиђена тенковска гађања, па и оно најважније, бојно гађање топом 120 mm, на Интервидовском полигону „Пасуљанске ливаде“. Постигла је врло добре и одличне резултате.

Ипак, разводник Душка Стјепановић има још неостварених жеља – да понесе подофицирски чин и командује тенковском посадом. Судећи према њеном досадашњем ангажовању и резултатима које остварује у раду, и то ће јој бити надохват руке. ■

Б. М. ПОГАДИЋ